

Hvis man går ind og er parat til at bære, så får man også mulighed for at påvirke.

Så hvis hr. Flemming Hansen vil være med til at påvirke, er det da muligt, at hr. Flemming Hansen kunne have påvirket det her på samme måde, som der var andre partier der gjorde det tilbage i 1993. Men reglen, som står til vedtagelse, som jeg glæder mig over at der er et flertal, der står bag, er en regel, der har et eneste formål, nemlig at sikre, at der sker en ligelig behandling og en beskatning, der er ensartet, uanset om man får det udbetalt i kontanter eller i andre former for goder.

Og så kan jeg jo undre mig over, at forargelsen hos visse partier og visse partiers ordførere altid kun virkelig kommer op sådan med noget, man kan høre engagementet i, når det gælder de aller-, allerbedst stillede i det her samfund. Det kunne være en god ting en gang at opleve en forargelse af samme karakter i forhold til dem, der har det mindre godt her i samfundet. Men det tror jeg ikke bliver hr. Flemming Hansens rolle nogen sinde.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det var interessant med skatteministerens sidste bemærkning om, at De Konservative og Venstre stiller sig udenfor. Kære skatteminister, vi vil meget, meget gerne være med i masser af skatteforlig med skatteministeren, men det er altså en forudsætning, at skatteministeren ikke starter med at lave nogle forlig over finansloven med Enhedslisten, forlig, fra hvilke han ikke kan rykke sig én millimeter. Så vil vi nemlig ikke være med, og det vil vi fortsat ikke. Det skal jeg garantere for.

Så er der spørgsmålet om, hvad skatteministeren sagde i forbindelse med tv-udsendelsen. Det er klart: Det, der er sagt i salen, kan dokumenteres. Det andet var min erindring om, hvad skatteministeren sagde. Og jeg husker ret tydeligt, hvad skatteministeren sagde, fordi jeg i samme tv-udsendelse kom til at rose skatteministeren for hans udtalelser. Og det er meget usædvanligt, at jeg gør det, for det er sjældent, der er grund til det. Derfor kan jeg så tydeligt huske, hvad skatteministeren sagde.

Så synes jeg, skatteministeren brillerede ved at glemme at svare på de spørgsmål, han fik fra hr. Kim Behnke og fra undertegnede og fra andre: Hvor skal det her underskud dækkes? Hvem er det, der skal betale? For efter at vi har

fået tallene fra hr. Sand Jensen i Silkeborg, som bare er én ud af et halvt eller helt hundrede antal forhandlere, kan skatteministeren vel ikke længere være i tvivl om, at der bliver en manko i statskassen på mellem en halv og en hel milliard kroner. Fortæl os nu, hr. skatteminister, hvor skal pengene så komme fra? Hvem skal betale i stedet for? Skal vi have mere afgift på benzin? Det er skatteministeren jo verdensmester i. Skal vi fortsætte med det?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Hr. Flemming Hansen og Skatteudvalget har fået omfattende dokumentation for, at der ikke er noget underskud at dække, og derfor er der heller ikke noget hul. Tværtimod kan vi forvente en vis meget beskedent merindtægt som følge af det her forslag, og det er ganske veldokumenteret under hele udvalgets arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 267: Forslag til lov om ændring af skattestyrelsesloven, ligningsloven og skattekontrolloven. (Omkostningsgodtgørelse i skatte- og afgiftsager).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 5/4 2000. Første behandling 26/4 2000. Betænkning 17/5 2000).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Mariann Fischer Boel (V):

I Venstre der er vi egentlig lidt ærgerlige over, at der i Folketinget ikke er fuld forståelse for det pres, en skatteyder bliver udsat for, når der opstår uenighed med skattemyndighederne om fortolkning af en svært forståelig skattelov, eller for de ulige vilkår, der hersker mellem en skatteyder og så det magtapparat, skatteyderen føler han er oppe imod.

Det må være åbenbart, at det må høre til undtagelsen, at en skatteyder vil føre en omkostningskrævende skattesag af lyst, og som jeg også nævnte det i forbindelse med førstebehandling, er der altid knyttet mange personlige omkostninger til det at køre en skattesag.

Men i Venstre må vi nu konstatere, at et meget lille flertal afviser at give fuld omkostningsdækning, når en skatteyder har vundet en skattesag, med den begrundelse, at en sådan dækning kunne anspre til, at afgørelser bliver påklaget i et videre omfang, end hensynet til retssikkerheden kan begrunde det. Endvidere er der en udtalt bekymring over, at fuld omkostningsdækning kunne understøtte en ukritisk holdning til udgifter til sagkyndig bistand.

Men så bliver jeg altså nødt til at sige, at i Venstre ligger vi ikke under for den holdning, at den teoretiske misbrugsmulighed for den enkelte skal begrænse retssikkerheden for de mange.

Det kan egentlig også undre mig lidt, at man ikke kan finde flertal for forslaget om at forhøje godtgørelsesprocenten fra de 85 til de 100 pct. i de tilfælde, hvor det alene er på skattemyndighedernes anfordring, at en sag bliver videreført.

Men under alle omstændigheder er det uacceptabelt, at en skatteyder kan stå med en vundet skattesag efter i årevis at være blevet slået igennem skattesystemets vridemaskine og så må konstatere, at der samtidig er forbundet en stor ekstraregning med denne her sag. Det er efter vores mening for fedtet.

Så bliver jeg også nødt til at sige, at vi i Venstre ikke har været uvidende om de problemer, der har været i afgrænsningen af problemerne

omkring begreberne fuldt og delvis medhold. Derfor har vi valgt en refusionssats på 75 pct. for delvis medhold, fordi det vil være vanskeligt at lave en 100 pct.s afgrænsning. Det vil i hvert fald betyde, at bureaukratiet vil være stort i den forbindelse. Det er så begrundelsen for, at vi har valgt at sige: Der er tre satser, en på 50, en på 75 og en på 100 pct. Og den sidste er, når man vinder en skattesag.

Flemming Hansen (KF):

Som det fremgår af bemærkningerne, har De Konservative og Venstre stillet ændringsforslagene til nr. L 267 sammen, og jeg vil allerførst, inden jeg går ud i min argumentation, anerkende, at regeringen har fremsat lovforslaget. Det er et skridt i den rigtige retning, men vi synes det er et for lille skridt.

Vi har det udgangspunkt, at når man får 100 pct. ret i en sag ved skatteankenævn og de højere instanser, skal man også have 100 pct.s dækning. Det er et udtryk for, at de offentlige myndigheder har underkendt borgeren, og så skal borgeren ikke have omkostninger for at få sin ret. Det ville på den måde være muligt at undgå en masse af de sager, hvor man føler, at det er en offentlig embedsmand, der har ondt et eller andet sted og gerne vil rejse en sag af principielle grunde. Dem er vi så kede af, og der tror vi, at 100 pct.s dækning ved 100 pct.s medhold kunne hjælpe en del.

Vedrørende delvis medhold skal jeg holde mig til, hvad fru Mariann Fischer Boel har sagt for ikke at forlænge debatten. Vi har sagt 75 pct., for vi synes, det er svært for et skatteankenævn eller andre at graduere, om det skal være 60, 70, 80 pct. Men for os er det et spørgsmål om retssikkerhed, når myndighederne ikke tror på borgeren, og får borgeren 100 pct. ret skal han også have 100 pct.s dækning. Det ville være et sundt princip, vil jeg sige til skatteministeren.

Aage Frandsen (SF):

I civile retssager følger man princippet om, at vinder man en sag, så får man 100 pct.s dækning, taber man en sag, så får man 0 pct.s dækning. Er der tale om delvis medhold, kan der gives delvis kompensation.

Det er et princip, som man også godt kunne følge her. På baggrund af de diskussioner, der har været, besluttede skatteministeren efter aftale med en række partier i Folketinget sidste år at nedsætte et udvalg. Det udvalg er nået frem til, at man i stedet for at anvende, skal vi sige de

almindelige civilretlige principper, skal anvende et andet princip, nemlig 50 pct.s godtgørelsen.

Det er et udvalg, som Folketinget har været enig om skulle nedsættes. Det har grundigt kigget tingene igennem, set efter, i hvilket omfang der kan være tale om, at man kan give differentieret dækning, hvis man mener, man taber, om der kan være tale om princippet 100 pct. og 0 pct. Det når frem til 50 pct., og så synes jeg, det er underligt, at man så i Folketinget siger, at uanset vi selv har bedt om at få det kulegravet, har nedsat et udvalg, så siger vi nej, vi vil have det princip, som vi gik ud fra starten af. Jeg synes, det er underligt, at de pågældende partier ikke siger: Vi er uenige med det dér udvalg i de og de spørgsmål, og derfor nåede vi frem til en anden konklusion.

Nej, man laver sin egen konklusion, og den havde man formentlig lavet på forhånd. Derfor mener jeg, man må sige, at enten er det det her princip, som man selvfølgelig ikke kan sige, om er objektivt sandt, men det vælger vi, eller også vælger vi det andet princip, hvor man tager udgangspunkt i, at vinder man, så er det 100 pct., taber man, er det 0 pct.

Hvis man anvendte det sidste princip med 100 pct. og 0 pct., er det klart, at der så er en række sager, der ikke bliver rejst, og det vil underminere retssikkerheden, fordi de mennesker, der følte sig krænket, ikke tør rejse en sag.

Men det system, som man foreslår fra Venstres og De Konservatives side, er jo simpelt hen for at sige, at uanset om folk har ret eller ej, så skal de bare have gode muligheder. Derfor må man sige, at man har valgt et system her fra de borgerlige partiers side vedrørende skattesager, som jo ikke gælder andre steder. Her anvender vi et system, som vi klart siger ikke gælder andre steder. Det er et bevidst valg, og man må altså enten vælge det ene princip eller det andet princip.

Med hensyn til andre forhold, hvor folk også kan komme i klemme, er det også vigtigt at understrege, at hvis man nu i den grad skulle støtte folks muligheder for yderligere at rejse skattesager, så skal man vel også lave tilsvarende principper, når det drejer sig om sager om arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, førtidspension m.v. Der er en klar tendens til, at borgerlige partier er meget mere interesseret i folks retssikkerhed, når det drejer sig om skattesager, end når det drejer sig om andre sager, f.eks. sociale sager.

Derfor kan vi støtte skatteministerens forslag, som det er fremsat, og derfor afviser vi de forslag, der er stillet af Venstre og De Konservative.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Allerførst vil jeg anerkende, at skatteministerens forslag er en forbedring af den gældende retstilstand, og derfor stemmer Kristeligt Folkeparti også for forslaget ved tredje behandling.

Men vi mener ikke, det er godt nok i de tilfælde, hvor en borger får 100 pct. ret, og myndighederne har taget helt fejl. Der mener vi, det er urimeligt, at man ikke får samtlige sine udgifter dækket. Derfor er vi naturligvis helt med på de ændringsforslag, som gør det ret og rimeligt for den enkelte borger.

Kim Behnke (FRI):

Som forslagsstiller til et lovforslag og endnu tidligere et beslutningsforslag her i Folketinget, der gik på, at borgerne skulle have fuld omkostningsdækning, når de vinder tvister mellem skatteborgere og skattemyndigheder, er det klart, at det forslag, der ligger her, finder vi er et væsentligt skridt i den rigtige retning.

Det er specielt væsentligt, for med skatteministerens lovforslag anerkender man princippet om, at borgerne naturligvis også skal have dækning i forhold til de udgifter, de har.

Det, som imidlertid stadig væk står tilbage, og hvor specielt hr. Aage Frandsen jo tager fuldstændig fejl, er det faktum, at hos skattemyndighederne er der jo ingen – jeg gentager: ingen – begrænsninger på, hvilke enorme ressourcer der kan sættes ind. Hvis skattemyndighederne beslutter sig for, at borger A og borger B skal have en på hatten, kan de stort set bruge hele Skatteministeriets budget, de kan bruge de kommunale ligningsmyndigheders budget og lidt til og meget mere. Særlig hvis det er en sag, der har offentlighedens bevågenhed, kan man gå i Finansudvalget og få bevilget et millionbeløb ekstra med det formål at jage en eller flere skatteborgere, fordi de nu skal ned med nakken. Oven i købet er det bevillinger, som skatteborgerne selv har betalt, der bliver brugt til efterfølgende at jage dem, og i den situation skal skatteborgerne naturligvis have en rimelig mulighed for at kunne forsvare sig. Med den komplicerede skattelovgivning, vi jo desværre har i Danmark, er det ofte nødvendigt både at have en jurist og en revisor tilknyttet den sag, man fører.

Mange sager, som er blevet rejst igennem årene og blevet opgivet af skatteborgerne, kunne have været vundet, når man følger parallelle sager, som efterfølgende vindes både i skatteankenævn og Landsskatteret osv., men borgeren har simpelt hen ikke haft råd til at hyre en advokat, ikke haft råd til at hyre en revisor, men har måttet bøje nakken og sige, nå ja, hertil og ikke længere.

Derfor tager SF fuldstændig fejl, når hr. Aage Frandsen antyder, at vi, der gerne vil have en højere dækning end den, der nu lægges op til, bare er ude på at kaste skatteborgerenes penge ud. Nej, det, hr. Aage Frandsen burde interessere sig for, er, hvor mange penge alle de sager, der bliver rejst, hvor 30-35 pct. bliver vundet af skatteborgeren allerede i skatteankenævnet, og de sager, der bliver vundet af skatteborgeren ved Landsskatteretten, rent faktisk koster skatteborgerne, hvor mange penge skatteborgerne har spildt på, at myndighederne har sat et hav af folk til at arbejde med de sager, der fører til, at borgeren viser sig at have ret.

Det regnestykke, kan jeg sige til hr. Aage Frandsen, er interessant, fordi det skal ses i forhold til de begrænsede ressourcer, skatteborgeren nødvendigvis må have, målt i forhold til de ressourcer, myndighederne har. Derfor støtter vi naturligvis ændringsforslaget, som er til forhandling nu. Vi kunne godt have ønsket os det endnu bedre, men Venstre og De Konservative er med ændringsforslaget gået et skridt mere i den rigtige retning.

Vi skal huske på, at en lang række borgere, som måske er økonomisk dårligt stillet, rent faktisk stilles i den noget usædvanlige situation, at når de ønsker at hyre en revisor eller en advokat, kræver den pågældende at få stillet sikkerhed for sine penge på forhånd. Hvis man har en spinkel økonomi med et stort skattekrav, ja, så vil man vurdere, at det måske er et meget stort beløb, der skal stilles til sikkerhed, fordi advokaten, i hvert fald den, der har kvalifikationer, ikke vil gå i gang med et større arbejde uden sikkerhed for også at kunne få honoreret den faktura, der foreligger til sidst. Dermed er man altså med til at forringe skatteborgerens retstilstand.

Hvis derimod en advokat, der møder en klient første gang, kan se, at den her sag faktisk er en god sag, og at skatteborgeren har en god og fair chance for at vinde den, ja, så vil advokaten med de regler om, at der er fuld eller i hvert fald næsten fuld dækning, kunne sætte de for-

nødne ressourcer ind for at hjælpe den skatteborger, og det er altså med til at forøge retssikkerheden på skatteområdet, noget, der i allerhøjeste grad er brug for, for netop de tal, jeg har refereret med antallet af borgere, der vinder i skatteankenævn, og det antal, der vinder i Landsskatteretten, vidner om, at ganske mange gange tager skattemyndighederne altså fejl.

Jeg har jo udvekslet § 20-spørgsmål med skatteministeren om det meget pinlige forhold, at da bladet Penge og Privatøkonomi tog kontakt til en lang række kommunale ligningsmyndigheder for at få råd og vejledning om helt simple og fuldt ud lovlige skattefradrag, så fik det altså i hovedparten af stederne en fejlagtig rådgivning. Hvis det havde været en borger, som havde spurgt og fået fejlagtig rådgivning, eller hvis borgeren havde gjort det, borgeren troede var rigtigt, og som lovgivningsmæssigt er rigtigt, ja, så ville vi have haft nogle sager, hvor ligningsmyndighederne havde underkendt den pågældende, og så kunne vi have gået hele møllen igennem med skatteankenævn, Landsskatteret osv., men der er jo mange borgere, der ikke har mod på at skulle igennem en sådan omgang.

Vi håber, at det her forslag, både ændringsforslaget og det endelige lovforslag, kan være med til at give nogle flere skatteborgere mod på at rejse de sager, der er nødvendige, sådan at man ikke altid bare bøjer nakken, når man får besked fra skattemyndighederne, for det har man bestemt ingen grund til, tværtimod.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg synes egentlig, denne sag er lidt beskæmmende. Hvis det er muligt at blive skuffet over Venstre og De Konservative, så mener jeg, at der er god grund til det her.

Vi har under hele det her forløb været enige om, at det er besværlige sager, at det er besværlige afgrænsninger, og at der er en hel masse ting, hvor vi, hvis vi skal handle rigtigt, skal afveje en række hensyn. Derfor nåede vi sidste år til enighed om, at vi skulle sammensætte et forholdsvis snævert udvalg, og jeg bad partierne i begge sider af Folketingssalen om at komme med forslag til udvalgets sammensætning. Vi aftalte et kommissorium, der blev nedsat et udvalg med Margrethe Nørgaard fra Aalborg Universitet som formand, og det leverede efter min opfattelse en gedigen, gennearbejdet rapport, der afdækker alle de mange forskellige problemstillinger mere end nogen sinde tidligere

re, mener jeg, og på trods af at de personer, der blev sat sammen og påtog sig den svære opgave, havde meget forskellige udgangspunkter, egentlig også ud fra det, de selv fortalte, da de præsenterede sig for de af Folketingets Skatteudvalgs medlemmer, der havde mulighed for at være til stede.

Ud fra det de selv sagde, havde de forskellige opfattelser, da de startede udvalgsarbejdet. Alligevel ligger der på Folketingets bord et udvalgsarbejde med indstillinger fra et samlet fuldstændigt enigt udvalg, men end ikke det har kunnet få Venstre og De Konservative til at besinde sig. I øvrigt har de 89 mandater i højre side af salen – som sædvanlig var jeg lige ved at sige, når der er besværlige sager – valgt den lette, populistiske, løsning. Et eller andet sted synes jeg, det er lidt skammeligt, at vi er nået dertil i dansk politik, når jeg godt ved, at der også i den side af salen er nogle, der har arbejdet med denne her problemstilling, og som godt ved, at det, de foreslår, ikke er særlig sagligt. Det synes jeg ikke pynter politisk.

I øvrigt kan jeg sige, at det, vi foreslår her, og også den retstilstand, vi har i dag, er langt, langt, langt bedre end den, jeg overtog i 1993, efter at vi havde haft borgerlige skatteministre i over 10 år, langt bedre, og det her forslag er mere vidtgående end noget, vi nogen sinde har haft, og følger til punkt og prikke de indstillinger, der er fra det samlede udvalg.

Måtte jeg så foretage en lille præcisering af det, hr. Aage Frandsen sagde, som jeg mener kunne misforstås. Det, hr. Aage Frandsen sagde, kunne forstås sådan, at dækningen, hvis man vinder skattesager, kan være ringere, end hvis man vinder andre civile sager.

Hvis en skattesag ender ved domstolene, er det i sagens natur sådan, at taberen, i denne sammenhæng Skatteministeriet, dømmes til at betale den godtgørelse, som dommeren mener der skal betales for at dække omkostningerne for den vindende part, altså skatteyderen.

Herudover er vi også i den situation her i modsætning til alle andre civile sager, at vi har en bedre dækning end nogen andre steder, for såfremt skatteyderens omkostninger er en del højere end den godtgørelse, som domstolen pålægger den tabende part at betale til den vindende part, så får man efter det forslag, der ligger til vedtagelse her, halvdelen af udgifterne dækket. Ud over det, som domstolen har tilkendt den vindende part, får han 50 pct. oveni.

Det vil sige, at uanset hvilken sag inden for hvilket sagsområde man måtte finde frem, i domstolsregi eller i administrativt regi, hvad enten man vinder eller man taber, så vil man ikke kunne få en godtgørelse, der svarer til den, der ligger til vedtagelse her på skatteområdet.

Når jeg derfor skal høre Venstres ordfører sige til mig sådan lidt nedladende, at det er for fedtet, så synes jeg ikke, vi kan sige, det er en saglig bemærkning, heller ikke når vi ser på det pågældende partis tidligere gerninger på samme område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 49 stemte for, 55 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 49 stemte for, 55 imod.

Ændringsforslag nr. 3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Anden behandling af lovforslag nr. L 268: Forslag til lov om gevinstgivende spilleautomater.

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 5/4 2000. Første behandling 26/4 2000. Betænkning 17/5 2000. 1 ændringsforslag af skatteministeren (Ole Stavad) 22/5 2000).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af skatteministeren (Ole Stavad).